

## Na Hotelu V Olomouci

Petr Hapka

V půlce ledna, ve tmé tmoucí,  
na hotelu v Olomouci.  
Kdo jste pane? Šátrám dlaní...  
řekla bych, že Mastroiani.  
Ten je ale mrtvej přece.  
Leží v zemi, a ne v dece,  
pod níž slyším srdce tlouci  
na hotelu v Olomouci.

Má dlaň je jak pytlák v lese,  
tlukot srdce zrychluje se.  
Nejste starší ročník, ba ne,  
rty však máte rozpukané...  
Moře smutku je holt slané.  
Chyťte se mne, chyťte, pane!  
Jsem to stéblo pro tonoucí  
na hotelu v Olomouci.

Chytil jste mě v smyčce hada.  
Ale kdo jsem? Zkuste hádat.  
No, to sotva uhádnete.  
Budu totiž vším, čím chcete.  
Krásnou, blbou, útlou, tučnou,  
oněmělou, či tak hlučnou  
až si zacpou uši brouci  
na hotelu v Olomouci.

Ztěžka dýchám. Byls jak zvíře.  
A teď spíš. Jsi se vším smířen.  
Do ruky si boty беру...  
Než ti zmizím v raním šeru,  
políbím tě. To se může.  
Líbám přece svého muže.  
Však víš - změna neublíží.  
Příští pátek v Kroměříži.